

[C. J. F. Sven.]

mest ubehagelige Udtryk, jeg kunde, og det glæder mig, at de har bidt sig fast i hvert Fald i Erindringen. Der er blot det kedelige ved det, at hvis den højtærede Minister ikke blot havde opsuget dem i sin Erindring, men ogsaa havde læst mine Bemærkninger i Fortrykket, vilde den højtærede Minister have sparet denne Bemærkning, al den Stund jeg aldeles ikke er mod disse drastiske, drakoniske og skarpe Foranstaltninger overfor Alimenterne, som jeg i øvrigt ingen Sympati har for. Men det, jeg kritiserede, var, at den højtærede Minister overfor disse Folk og overfor Alkoholister og Omstrejfer vil indføre, at de i givet Fald kan indsættes til Tvangsarbejde i indtil 3 Aar blot efter en administrativ Afgørelse. Det er dette, jeg er betænkelig ved. Jeg har saamænd ikke noget imod, at man indespærrer dem baade i 3 og 6 Aar, jeg vil bare have, at det skal gaa til paa en mere betryggende Maade. Det er ikke betryggende, at en Amtmand eller Socialminister *mir nichts dir nichts* kan sætte en Mand ind til Tvangsarbejde i indtil 3 Aar. Alimenterne, sagde jeg, har jeg ikke Spor af Sympati for.

Ganske vist paaberaaber Ministeren sig forskellige Steder, at han er Praktiker, vi andre, ja, vi har lige rørt ved Problemerne, men saadan egentlig afgørende Forstand paa dem har vi ikke. Jeg indrømmer, at den højtærede Minister er en stor Praktikus, ja, Ministeren har levet af det og har levet for det, men vi andre, der har siddet paa den anden Side af Bordet og bevilget Pengene, vi mener dog ogsaa derigennem successive at have tilegnet os nogen Forstaaelse. Og efter mit Skøn bør Praktiker, den Embedsmand, der har med Sagerne at gøre, sammen med de Folk, der har bevilget Pengene, indlede et fornuftigt Samarbejde, men Praktiker bør ikke paaberaabe sig sin særlige praktiske Viden, lige saa lidt som de Folk, som sidder paa Kassen, bør paaberaabe sig, at de sidder paa den og derfor har det i deres Magt at træffe visse Afgørelser.

Alimenterne har jeg altsaa ikke Spor af Sympati for. Paa den anden Side maa jeg sige om de Eksempler, der blev nævnt — ja, der var selvfølgelig Larslejtstrædes Fællesfader, han var ikke saa gunstig, det

indrømmer jeg, og den moderne Version af Wessel, hvor man for Smed rettede Bageren i Form af en ung Dreng, der selv syvende havde været med til det grundlæggende Gilde, det var selvfølgelig heller ikke saa godt. Men Manden med Cigarerne, ja, han betalte jo i Virkeligheden; selv om det var en dyr Cigar — Ministeren og jeg ryger ikke saa dyre Cigarer —, saa betalte han dog til syvende og sidst. (*Socialministeren* (Steincke): Han var velhavende!). Ja, ja, men han betalte jo dog, saa der var ikke særlig Grund til at beklage sig over ham. Altsaa, den højtærede Minister har paa dette Punkt gjort sig skyldig i en Misforstaaelse af mine Bemærkninger.

Ligeledes har den højtærede Minister gjort sig skyldig i en Misforstaaelse med Hensyn til Fagforeningsbogen. Den højtærede Minister sagde, at jeg, der ellers var et roligt Menneske — og det skal jeg saamænd gerne tiltræde —, her havde svunget mig op til at komme med nogle mindre gode Udtalelser, idet jeg kortelig udtrykt havde opkastet det Problem: I hvilken Udstrækning har den højtærede Socialminister forsynet sit Forslag med Fagforeningsstempel? Nej, jeg har saamænd ikke sagt noget i den Retning. Jeg har sagt, at den højtærede Socialminister havde begaaet en *blunder* ved at stille som Betingelse for Kommunegæld, at man havde sin Fagforeningsbog i Orden. Den højtærede Minister smigrede mig med at sige, at jeg var vel et moderne Menneske. Man kan nu altid diskutere, hvad det betyder at være et moderne Menneske. Men jeg er i hvert Fald ud fra en helt anden Betragtning ikke imod Fagforeningerne, fordi jeg nemlig ikke er saa dum. Jeg anerkender Fagforeningernes Betydning ikke alene for Arbejderne, for Arbejdsgiverne, men ogsaa for Samfundet. Men se, fra at gøre det til at sætte Fagforeningsbogen ind paa en Maade, der opfattes udæskende, i et Lovforslag er der et Spring, og det var det, jeg advarede imod, for jeg indrømmer naturligvis, at i det Øjeblik man bevilger en Mand Kommunegælden, maa man tage mange Ting i Betragtning og herunder naturligvis ogsaa, hvordan han har opført sig i sit civile Liv, om han har sørget for at sikre sig, om han blandt andet har været i sin Fagforening, hvis han kunde være i en saadan. Men noget helt andet er det at sætte Kravet om, at den paagældende